

og den, der har Penge tilgode hos ham; men denne Ubvidenhedsfeil hos Finantsbestyrelsen maae vi høre over med; der skal Tid til Aeting, ogsaa til at lære. Vi have faaet Finantsbestyrelsen til at lære ikke saa Lidet endda; den er maastee noget tungnem, men Herregud! En er jo tungnem i een Retning, en Anden i en anden; nu er vor Finantsbestyrelse tungnem i finantsielle Sager, men det vil vel nok give sig med Tiden. Det, som er det Vigtigste for os, er, at vi fra Hovedlandets, Kongerigets Side give al den Understøttelse til Regjeringen, som vi kunne, for i de store Forlegenheder, hvori vi i mange Henseender befindes os, at glide jævnt og roligt igjennem; det bliver i enkelte Diebliske mere nødvendigt end i andre, og det nærværende Dieblisk er efter min Mening et af dem, hvori vi bør, saavidt det staaer i vor Magt, give Exempel paa Duffet om roligt at glide igjennem med den Regjering, som Kongen giver os, fordi vi derved anerkjende, hvad Kongen er for os.

A. Sage: Hvorfor netop jeg skulde have et større Ansvar for den nærværende Tilstand end det ærede Medlem, indseer jeg ikke, da jeg ligesaa vel som han har stemt imod Fællesforfatningen, og at jeg meer end det ærede Medlem skulde have foretaget mig Noget, som har ført til den nuværende Tilstand, maa jeg betvivle, ja, det er endogsaa muligt, at det, naar man nærmere gjennemgik Sagen, vilde vise sig, at han har havt en større Andeel deri end jeg. Naar det ærede Medlem nu som tidligere paastaar, at Indenrigsministeren er vor Finantsminister, da veed jeg meget godt, at det tilshyneladende er saaledes, men han veed ligesaa godt, at det i Virkeligheden ikke er saaledes. Nu er det et forunderligt Skjæbnens Tilfælde, at ved første Behandling af Finantsloven hittede den nærværende ærede Indenrigsminister sig derhen, at han var an-

svarlig for Kongerigets særlige Finantsvæsen, men noget senere kom han til at svare et Medlem, at han om den Sag, som da blev nævnt, vilde conferere med Finantsministeren; det traf sig saa underligt, at den ærede Indenrigsminister, netop som han var bleven ifklædt Finantsministerværdigheden af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tschering), strax glemte dette og henholdt sig til Finantsministeren, hvormed han ikke kan have meent nogen Anden end Monarchiets Finantsminister, da han vel neppe kan sige, at han vil conferere med sig selv. Det er ganske vist, at Meget af det, som det ærede Medlem udtalte om Finantsvæsenet, kan jeg gjerne understrive. Jeg kan ogsaa og har altid været enig med ham i, at det ikke var den behendigste og fordeelagtigste Maade, hvorpaa Pengene bleve forvaltede. Jeg taler ikke om den større eller mindre Rente, man faaer deraf, men om den Maade, hvorpaa man bruger Pengene, idet man holder et meget for stort Beløb liggende til, hvad man kalder løbende Udgifter. Deri er ikke alene en stor Besparelse at indføre, men tillige en stor Fordeel at vinde for de forskjellige Dele af Landet, hvor de kongelige Penge opsamles. Naar man fra Finantsforvaltningens Side vilde gjøre det til Regel, at enhver Oppebørselsbetjent daglig skulde aflevere de Penge, han modtager for offentlig Regning, til saadanne Bankinstituter, som man maatte finde solide, og med hvilke man kunde træffe en Forening lige fordeeltig for begge Parter, saa er det klart, at den ubehjælpomme og ufordeeltige Maade, hvorpaa der nu gaaes frem, i mange Henseender vilde kunne forbedres. Nu er det saaledes, hvad ogsaa tidligere er omtalt, at man maa sende Pengene fra Provindserne til Kjøbenhavn for atter derafra at sende dem ud paa den Tid af Aaret, da Handelen er stærkest med Landets Producter.